

ка та, а колко лесно въдвори миръ! — Одържахъ ли си думата Ивано, благодарна ли си сега отъ мене?

Ивана. Ти самъ на себе си показва благословно то. Сега свѣтлѣешь въ тъмно благословенъ блясъкъ, а не както прѣди висеше като мѣсець на небе то, облеченъ въ кървава свѣтлина (*като ся озърта*) Много благородни рицари намирамъ тука събрани, да имъ свѣтятъ очи тѣ отъ радостъ, но едного срѣщнахъ печаленъ да дири нѣкое тъмно мѣсто за скривалище, гдѣто ся намира всичко въ скръбъ.

Бургундъ. Но кой е този нещастникъ, прѣгрѣшилъ ли е толкозъ та са отчайва при наше то съединение?

Ивана. Смѣй ли да ся приближи? О, кажи ми смѣй ли? Извърши напълно поне твоята услуга. Сърдцето когато не е цѣло освобождено, тогазъ то не е свободно, остане ли една капка умраза въ приятелский Бокалъ, то благословено то пиение ся прѣбръща на утрова. — Никоя неправда не е толкозъ кървава, щото да не я прости Бургундъ въ този радостенъ день.

Бургундъ. Ха, разумяхъ та.

Ивана. И ще простишъ ли? Желаетъ ли да ся одобришъ като херцогъ? — Влѣзни Дюшатель! (*тя отваря вратата и вкарва Дюшателя; той остава на страна*). Херцогъ тъ ся примири съ всички тѣ си неприятели, ще ся примири и съ тебе. —

Бургундъ. Що правишъ Ивано, знаешъ ли що искашъ отъ мене?

Ивана. Единъ добродѣтеленъ господарь отваря вратата на всички тѣ си гости. (Свободно, както окръжава фирманентъ тъ свѣта, трѣбва милостъ та да пригърне приятель и неприятель. Слънце то изпраща зари тѣ си равно по всички тѣ пространства и небе то изсипва роса равно на всички тѣ жедни и растения. Щото е добро, и отъ горѣ иде е общо и безъ запрѣщение; но пакъ въ нѣкои пластове живѣе тъмнина.

Бургундъ. О, тя може да прави съ мене каквото ще, мое то сърдце е мягкъ воскъ испадналъ въ нейни тѣ рѣцѣ.